

ОСЪДЪ
Г.к. № 23/к.з. 15/96г.
Дата 22 IX 1996г.

ГЛАВЕН ПРОКУРОР
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

София, 10. 09 1996 г.

№ 8675/96 г.

Г.к. П. Маринев
20. IX 1996 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от Главния прокурор на Република България
по к.д. № 15/96 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В съответствие с определението Ви от 30.VII.1996 г. по к.д. № 15/96 г. изразявам следното становище по съществото на делото, образувано по искане на Президента на Република България за задължително тълкуване на чл. 50 от Конституцията и за обявяване противоконституционността на чл. 16, т. 4 и 6 от ЗУКТС:

Правото на стачка е едно от основните права на голяма група граждани /работниците и служителите/, прогласено в чл.50 от Конституцията, заедно с правото на синдикално сдружаване /чл.49, ал.1/. Като основно право то, съгласно разпоредбата на чл.57, ал.1 от Конституцията, е неотменимо.

България е ратифицирала Международния пакт за икономически, социални и културни права /обн.ДВ бр.43/76г./, който съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията е част от вътрешното ни право и разпоредбите му имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които му противоречат. С оглед разпоредбата на чл.8, т.1, б."д" от Пакта, България изрично е поела задължение да осигури правото на стачка, упражнявано съгласно нашите закони. Съгласно т.2 на чл.8 от Пакта този член не възпрепятства налагането на законни ограничения върху упражняването на това право от членовете на въоръжените сили, на полицията или на държавната администрация. В чл.50, изр.ІІ от Конституцията е посочено, че правото на стачка се осъществява при условия и по ред, определени

със закон. В същия смисъл е и разпоредбата на чл.116, ал.2 от Конституцията съгласно която условията, при които държавните служители могат да упражняват правото си на стачка, се определят със закон.

От посочените по-горе разпоредби може да се направи извод, че както съгласно Конституцията, така и съгласно Пакта, правото на стачка се признава и гарантира на всички работници и служители, като обаче относно рамките /условията и реда/ за упражняването му от някои работници и служители е налице възможност със закон да се въведат определени ограничения, с оглед спецификата на тяхната дейност и изключителната значимост за националната сигурност, обществената безопасност и ред, и защитата на правата и свободите на гражданите. Касае се обаче до възможност за ограничаване, но не и за забрана въобще да се упражнява това право.

В тази връзка следва да се посочи, че за работниците и служителите в изброените в чл.16, т.4 ЗУКТС стопански и социални дейности разпоредбата на т.2 от чл.8 от Пакта не се отнася, тъй като тя дава възможност за ограничаване /а не за забрана/ на това право, но само на служители от държавната администрация. Относно изброените в чл.16,т.6 ЗУКТС органи на съдебната власт - съдебни, прокурорски и следствени органи, следва да се има предвид, че те не влизат в държавната администрация, съгласно уредбата, създадена с Конституцията /виж гл.V - чл.105, ал.2 и чл.116 и гл.VI/, поради което те също не са сред посочените в т.2 на чл.8 от Пакта органи.

Като пряко противоречащи на посочените в чл.50 от Конституцията и чл.8, т.1 от Международния пакт за икономически, социални и културни права, заверените от Конституцията разпоредби на чл.16, т.4 и 6 ЗУКТС не се прилагат, съгласно §3, ал.1 от преходните и заключителни разпоредби на Конституцията. За създаването на безспорност и безпротиворечивост, относно прилагането на тези разпоредби, следва Конституционният съд да обяви тяхната противоконституционност, съгласно възприетия принцип в опр.№ 1/11.1.96г. по к.д. № 31/95 г. /ДВ бр.9/96г./.

С УВАЖЕНИЕ,
ГЛАВЕН ПРОКУРОР

Ив. Татарчев/

ДА/